

Zoals de zee

LIDEWEL PHILIPS

© 2025, Lidewei Philips

Eerste druk: september 2025

Redactie: Sanne Wijnands, Denise Marinus, Gail Trouw

Omslagontwerp: © Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: © Designs by Lotte

Young Adult

NUR 285

ISBN 9789083401676

ISBN 9789083401683 (e-book)

www.rebelbooks.nl

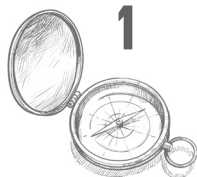

Alle rechten voorbehouden.

Voor meme en pepe,
die altijd in mijn dromen geloofden

Lily

1

De zon glinstert op het wateroppervlak.

Vader en ik nemen naast elkaar plaats in het warme zand. Onze schoenen staan op een van de rotsen aan de rechterkant. Daar liggen ook mijn witte kniekousen zorgvuldig opgevouwen. Volgens moeder is het niet netjes om die uit te doen in het openbaar, maar hoe kan ik anders mijn tenen onder het zand duwen? De korrels kriebelen tussen mijn tenen en ik duw ze nog dieper, tot ze de nog koele laag van het strand vinden.

Er ontsnapt me een zucht van geluk als ik naar de speling van het licht op het water kijk. De golven spoelen af en aan, steeds een beetje verder weg nu het eb is. De zee laat schelpen achter op het strand, als een soort van schatten. Als kind kon ik me uren vermaken met het verzamelen van de mooiste exemplaren. Toen al nam vader me zo vaak hij kon mee naar dit strandje.

Vader is de komende twee weken thuis. Twee weken lang kan ik genieten van zijn verhalen van overzee. Ik kan uren luisteren naar de avonturen die hij meegemaakt heeft.

De wind speelt met een paar ontsnapte lokken uit mijn strak naar achter gekapte haar en doet me glimlachen. De meeuwen vliegen kriesend over, op zoek naar een lekker maaltje.

‘Kijk, Lily. Dat schip daar is van kapitein Rick Anson, een goede vriend van mij. Hij is net terug van een missie in Spanje.’

Vader wijst naar een gigantische driemaster die naar de haven van Ilfracombe vaart, zo'n tien kilometer naar het noorden. De matrozen die de zeilen reven, zijn kleine stipjes tegen een witte achtergrond.

Het moet zo vrij voelen daarboven!

'Een missie naar Spanje? Dat klinkt avontuurlijk.' Voor ik mezelf kan tegenhouden, sta ik op en loop in de richting van de kustlijn om het schip langer te kunnen zien. Ik hou mijn hand boven mijn ogen om tegen de zon in naar het schip te blijven kijken. Ik zie vaag de bedrijvigheid aan boord: matrozen die in de netten hangen of over het dek lopen om alles klaar te maken om aan te meren.

'En gevaarlijk,' zegt vader. 'Spanje is geen plek voor een plezierreisje nu. De marine stuurt enkel iemand als het echt nodig is en alleen de meest bedreven kapiteins.'

'Zoals u.' Ik draai me om naar vader, die nog steeds met zijn tenen begraven in het zand zit. Hij lacht maar zegt niets. Vandaag heeft hij niet zijn blauwe uniform aan, maar een eenvoudiger kostuum met een wit hemd dat om zijn polsen strak wordt gehouden met een kanten boord. Daarover draagt hij een jas die tot aan zijn knieën reikt. Het is best een warme dag. Ik heb Grace gesmeekt om mijn jurk met korte pofmouwen. De hoeveelheid lagen die een vrouw elke dag aan moet, is soms ondraaglijk. Vooral in dit weer.

Het schip draait om rond de baai te varen en onthult daarmee een hele reeks kanonnen aan de zijkant. Linieschepen, zoals waar vader kapitein van is bij de marine, hebben vaak minstens vijftig kanonnen. Ik moet er niet aan denken dat vader ze ooit zou moeten gebruiken. Op zee kan er veel gebeuren. Als ze een piratenschip tegenkomen, moeten ze ongetwijfeld vechten.

Maar over piratenschepen wordt gezwegen in huize Jack. Af en toe zie ik een woest uitziend schip met een angstaanjagende vlag, een eindje van de baai af. Als ik helemaal naar het einde van de baai loop, kan ik er een glimp van opvangen. Maar zover mag ik niet lopen, zelfs van vader niet.

Daar wonen oma en opa. Een verboden onderwerp.

Tegen het avondeten zakken vader en ik voldaan maar uitgeput op een stoel in de keuken. Moeder werpt ons een sceptische blik toe.

‘Lily, vraag Grace om je haar opnieuw in te vlechten voor we aan het avondeten beginnen. Het lijkt wel een vogelnest.’

Ik trek een gezicht bij moeders opmerking, maar loop gehoorzaam de gang in om naar mijn kamer te gaan. Ik hoor Grace boven neuriën. Maar nog voor ik de eerste trede van de trap op ben, klinkt moeders stem in de keuken: ‘Die baai is geen plek voor een dame, John. Je zou beter moeten weten dan je dochter gek te maken met je zeeverhalen.’

Ik hoor vaders zachte lach. ‘De buitenlucht is goed voor haar. En er is niets mis met dromen, toch?’

Ik blijf met mijn rug tegen de muur luisteren en glimlach om vaders woorden.

‘Niet als die dromen onrealistisch zijn. Een meisje op zee is... absurd. Ze kan niet met je mee, John. Ze kan niet bij de marine.’

Ik voel een steek van teleurstelling. Al weet ik maar al te goed dat het de waarheid is. Vader had liever een zoon gehad. Iemand om hem op te volgen in de marine. Ik had er vast goed uitgezien in het blauwe uniform.

‘Maak jezelf niet gek,’ mompel ik terwijl ik de trap op snel.

In mijn kamer plof ik op bed en staar naar mijn spiegel-

beeld. Wilde, blonde krullen reiken tot aan mijn middel. De linten die Grace er deze ochtend in verwerkt had, zitten scheef of hangen los.

Uit mijn blauwe ogen beginnen langzaam tranen te druppen. Ik veeg ze snel weg als er een klopje op de deur klinkt.

Vaders blik schiet door de kamer en blijft dan op mijn gezicht hangen.

‘Je hebt het gesprek gehoord,’ zegt hij zacht.

‘Het is al goed, vader,’ zeg ik. ‘Ik weet al langer dan vandaag dat ik niet met u mee kan.’

‘In dat opzicht is de marine heel bijgelovig,’ zegt hij. ‘Maar ze willen hun mannen natuurlijk niet in gevaar brengen door ze onnodig af te leiden.’

Dan grijpt hij plots de deurpost vast alsof hij op het punt staat om te vallen.

‘Vader, is alles goed?’ Ik snel overeind om hem te ondersteunen. Zweet parelt op zijn voorhoofd. ‘Moeder!’ roep ik zo hard ik kan.

Een paar tellen later gaat de deur beneden krakend open. ‘Wat is er, Lily? Een dame hoort niet te schreeuwen.’

‘Er is iets met vader.’

Ze komt de trap op met klikkende hakken.

Vader hangt bibberend tussen mij en de deurpost.

‘John, wat is er gebeurd?’

Vader opent zijn ogen. Ze staan glazig. ‘Het gaat wel,’ zegt hij. ‘Ik heb vast gewoon honger.’

Moeder en ik ondersteunen hem samen naar zijn slaapkamer. Maar vader weigert op bed te gaan liggen. ‘Het gaat echt wel. Ik moet gewoon iets eten.’

‘Ik laat Grace je eten naar boven brengen,’ zegt moeder.

Vader blijft een paar dagen op bed. Af en toe breng ik hem soep, die Grace op moeders bevel in grote hoeveelheden maakt. Ik haal een kom met schoteltje uit de keuken en loop ermee de trap op. Boven in de schemerige gang staat moeder aan vaders slaapkamerdeur. De deur is dicht.

‘Moeder?’ vraag ik voorzichtig om haar niet te laten schrikken.

Ze kijkt op en ademt diep in. Ze veegt met haar handen over haar rokken om ze glad te strijken. Of om haar handen iets te doen te geven. ‘Ik denk dat het beter is om je vader te laten rusten. Geef de soep maar aan mij, ik zal hem op zijn nachtkastje plaatsen zodat hij een paar hapjes kan nemen als hij wakker wordt.’

Ik overhandig haar de kom met het schoteltje. We blijven beiden een beetje onbeholpen staan. Moeder heeft donkere kringen onder haar ogen, alsof ze al dagen niet geslapen heeft.

‘Komt het wel weer goed?’ vraag ik zacht. Het gevoel dat zich in mijn buik genesteld heeft sinds vader voor het eerst bijna wegdraaide, is nog niet weggeëbd. Het is een soort wringende buikpijn die me misselijk maakt. Misschien neem ik vaders ziekte over?

Moeder staart naar de deur. ‘Natuurlijk komt het weer goed. Je vader heeft alleen rust nodig. Ga je borduurwerk afmaken, Lily. Ik kom zo bij je.’ Ze duwt de deur open en verdwijnt in vaders kamer.

Ik blijf een paar tellen wachten of ik vaders stem hoor, maar buiten de hakken van moeder en het zachte gerinkel als ze de kom op het nachtkastje plaatst, is het huis stil.

Tijdens het borduren kan ik alleen maar aan vader denken. Hij zou slechts twee weken thuis zijn en dan alweer uitvaren op zijn schip voor een volgende missie. Hij zou me alles vertellen over waar ze naartoe varen en wat ze daar doen, zoals hij altijd doet als hij een paar weken thuis is. Maar het ziet er naar uit dat hij niet zal kunnen uitvaren.

Moeder komt de kamer binnen en stort zich met uiterste concentratie op haar eigen borduurwerk. Ze werkt aan een afbeelding van een bloem. Ik kan nog niet zien wat het precies wordt. Ikzelf mis meer steken dan dat ik er zet. Ik lijk me nergens op te kunnen concentreren. Ik mis de buitenlucht en de wind in mijn haren. Het is een prachtige dag en ik zit binnen te borduren... Moeder laat me vast niet alleen naar het strandje gaan. Ik slik een vloekwoord in als ik in mijn vinger prik. Moeders ogen blijven even op me rusten, voor ze zich weer op haar eigen werk concentreert.

‘s Avonds voor het slapengaan sluip ik stiekem naar vader toe. Grace is beneden het avondeten aan het afruimen, waar vader niet aan deel kon nemen, en moeder heeft zich teruggetrokken in haar privévertrek. Ik duw de deur van vaders kamer voorzichtig open. De gordijnen zijn dicht, dat zal Grace vast gedaan hebben. Vader ligt op bed: zijn warrige blonde krullen liggen als een aureool over het kussen verspreid. De dekens zijn tot aan zijn kin opgetrokken. In het schemerige licht van een kleine lantaarn heeft zijn gezicht een blinkende, gele gloed.

‘Vader? Bent u wakker?’ Ik loop tot aan de bedrand en zie dat zijn gezicht volledig bezweet is. ‘Hebt u het warm? U zweet helemaal.’ Ik trek de dekens een beetje van hem af. Zijn hele bed is drijfnat. Mijn hart begint sneller te slaan. Ik ben geen dokter, ik weet niet wat ik moet doen. Moeder halen? Die

geeft me vast een preek over dat ik vader moest laten rusten. Grace? Die vertelt het aan moeder.

‘Ik haal wat water.’ Zo stil als ik kan, sluip ik de trap af. In de keuken is Grace bezig met het wegwerken van de vuile borden en glazen. Zonder iets te zeggen, loop ik naar de pomp en vul een emmer met water. Ik haal een doek uit een van de kasten en loop de deur weer uit. Het zijn spullen die moeder vaak haalt om zich in de avond voor het slapengaan op te frissen. Ik hoop maar dat Grace denkt dat dat mijn plan is.

In vaders kamer haal ik de dekens van hem af en trek zijn natte hemd over zijn hoofd. Hij is bij bewustzijn maar reageert heel traag op alles wat ik doe. Zijn gezicht heeft nog steeds die gelige gloed, zelfs nadat ik hem schoon dep met de natte doek. Ik bijt op mijn lip en werk zo rustig mogelijk door. Ik haal een set nieuwe lakens uit de kast en help vader in de stoel zodat ik zijn bed kan verschonen. Normaal is dit een klusje voor Grace, dus ik heb geen idee of ik alles juist doe, maar het moet er maar mee door. Als vader weer ingestopt is, laat ik hem nog een slokje water drinken en geef hem een zachte zoen op zijn voorhoofd.

‘Word snel beter,’ fluister ik tegen zijn haar. De tranen springen in mijn ogen terwijl ik de spullen weer wegbreng.